

CRÒNICA D'UN VIATGE A L'INTERIOR

Aquell dia va passar. Talia sabia que alguna cosa del llibre que llegia es trobava fora de lloc, però mai ho haguera endevinat. És veritat que havia llegit altres llibres més interessants, més màgics i més llargs, però ningun com aquest. L'última cosa que recordava era tenir la vista borrosa i el cor en la gola. Després, tot s'havia quedat tan obscur com una nit de lluna nova. Abans de continuar, hem de saber qui era Talia i per què li havia passat aquest estrany succés.

Tot havia començat el dia en què el llibre havia aparegut en la bústia. Per aquells dies, la paraula "pandèmia" començava a remoure cel i terra, només es parlava d'això. A conseqüència, la societat estava vivint uns moments confosos, desmoralitzadors, de pànic social, angoixants i amb intensitat.

El famós confinament havia començat feia només uns dies. No obstant, Talia no se sentia mal, ni angoixada, ni confosa... Més bé, se sentia descansada i feliç; acabava de passar una temporada amb molta feina i, en el seu cas, li havia vingut bé aquest "parèntesi". Així, doncs, acabava de començar una època molt especial: Talia començaria a descobrir la bellesa de quedar-se a casa i tota la fantasia que açò comportava...

Una setmana després del principi del confinament, Talia obrí la bústia per comprovar si la camiseta que s'havia comprat d'Internet li havia arribat. En compte d'aquesta, es va trobar un objecte enrotllat amb un paper vell i marró. Per la forma, va suposar que era un llibre i el va entrar dins de casa. Escrit sobre el paper es llegia "TÀLIA".

Primer, es va estranyar i va pensar a dir-ho als pares, però després va recordar que el seu amic Biel li havia dit que li deixaria un llibre per al confinament. Suposava que li l'hauria deixat en la bústia, encara que una part d'ella s'estranyava que no li haguera dit res al respecte. No va fer cas i el va portar a la seua habitació per a llegir-lo. No obstant, no fou fins a uns dies més tard quan un altre llibre va caure a la bústia amb una nota que deia:

" Talieta, et deixe el llibre que em vas demanar. Uuuhhh! T'encantarà!

Biel "

La mateixa vesprada va decidir escriure en el seu diari per descansar de tanta feina que estaven manant de l'institut. Malgrat els treballs que havia de fer, se sentia feliç i plena de vida, sense saber el per què exactament.

Hi havia un talent en ella que poca gent arribava a apreciar i molta el passava per alt: la imaginació. I ja no parlo de la imaginació que tothom tenim quan som xiquets i xiquetes, sinó

una imaginació profunda i màgica, amb la capacitat de reflexionar sobre la seua vida plasmant-la en històries. Així doncs, aquella vesprada va escriure en el seu diari com se sentia:

"Estic al despatx i el sol s'està ponent. Acabe d'acabar els deures i no sé per què, però em sent molt inspirada. El meu cor està ple d'uns sentiments que amb paraules com estes no puc expressar; només ho puc fer amb una història.

~A l'habitació arriba la llum del sol ponent. Principis d'abril. Ja ve el bon temps, els records, els amics, la platja, els sentiments... Ens comencem a sentir vius.

És una habitació llarga, amb grans prestatgeries plenes de llibres de totes les mides, temes i colors. Es poden trobar obres des de Lorca fins històries juvenils, llibres d'història de la música, psicologia, art... Té mobles rústics que evocuen una estètica un tant romàntica, una estètica artística. A més, les parets es troben embellides amb quadres. Damunt d'un moble amb tres estants plens de vinils, discos i llibres d'obres musicals, es troba un reproductor de discos amb el qual les persones de la casa escolten la música pels altaveus.

La persona asseguda front l'escriptori està escrivint i imaginant, i podria extraure tot el significat als llibres, als quadres i a molt més. Se sent florint. Se sent feliç. Tan feliç que no pot explicar la raó, només pot imaginar i descriure un escenari.

D'aquesta manera, la persona visualitza en la seua ment un prat verd. És primavera. Només veu flors per tots els llocs: s'està teletransportant a l'escenari.

Veuen una persona amb un vestit de flors corrent feliç pel prat amb un llibre en la mà, deu ser el seu diari. Para, mira el cel i s'adona que fa un dia esplèndid. Està plena de vida, està vivint. Amb un impuls, comença a pegar voltes i voltes, tanca els ulls i cau a l'herba rient. Més tard, decideix tornar al poble amb la seua bici per veure els amics.

La persona torna a la realitat, però ha sentit cada pensament, sentiment i sensació: l'herba tendra, el sol radiant, les flors... Aleshores, la persona reflexiona: de vegades estem tan capficats en el que hem de fer, en qui volem ser i en tot allò irreal, que ens oblidem que la realitat té bellesa.

La bellesa també inclou allò irreal que es troba a la nostra ment. De manera que, què és la realitat, sinó una mescla de tots els sentiments i emocions abstractes que ens fa sentir allò que vegem, olorem, toquem, imaginem...?~

Bé, açò és el que m'ha eixit. Crec que s'ha sobreentès que la persona de la història soc jo ara mateix.

Me'n vaig a sopar i després començaré el llibre que m'ha deixat Biel. Pareix que siga d'aventures!

Adéu!"

Una estona després de sopar, Talia va tornar a la seua habitació i va veure el llibre. No sabia si començar a llegir-lo o dormir. Finalment, no va resistir la temptació i va obrir el llibre per la primera pàgina. En lletres grans es llegia:

VIATGE A L'INTERIOR

Talia se n'estranyà moltíssim. Tot i això, havia llegit llibres amb títols estranys altres vegades, així que va començar a llegir.

El llibre començava d'una manera impactant, exactament el que a ella li agradava i, a mesura que llegia més lletres i més paraules, unes imatges s'anaven formant en la seua ment. Li estava agradant molt. El problema va vindre quan es va adonar que el llibre tenia algunes semblances amb el que havia escrit al diari. No va fer cas i va seguir llegint, fins que va arribar a un punt on va haver de parar. Les paraules que estava llegint eren les següents: “Estic a l'estudi i el sol s'està ponent [...]. A l'habitació arriba la llum del sol ponent. Principis d'abril. Ja ve el bon temps [...].”

Es va quedar totalment perplexa i el cor va començar a accelerar-se. No era possible. No podia ser possible. Impossible. Què estava passant? Ràpidament, va obrir el seu diari i va veure que el que havia escrit durant la vesprada era el mateix que havia escrit al llibre.

Primer, va creure que era una broma. Després, va començar a unir fils i ja entenia per què Biel no li havia dit res: aquell llibre no era d'ell! Aleshores, de qui era, per què el tenia ella i per què portava el seu nom escrit a l'envoltori?

Per últim, el temor va començar a apoderar-se d'ella. Ja estava arribant al punt en què la persona de la història imaginava l'escenari del prat. Cada vegada els ulls llegien més ràpid. Cada vegada el cor li anava més de pressa. Les mans van començar a suar-li i va començar a tremolar-li la cama. La vista començava a fer-se borrosa. Aleshores, tan sobtat com és un llamp, va perdre el sentit i tot es va quedar tan obscur com una nit de lluna nova.

Calor. Va ser el primer que va sentir. Després, un suau xiuxiueig d'ocell va començar a arribar-li a l'orella. Estava gitada. Però el llit no era així... allò semblava més dur i més suau com... l'herba.

Sentí una brisa primaverenca i va notar fred als peus: no portava calçat. De cop i volta, quan la consciència tornava en si, va recordar tot el que havia passat i va obrir els ulls sobtadament. El primer que va veure va ser un cel blau amb alguns núvols blancs. El sol estava radiant i va sentir una sensació de comoditat. Va intentar saber on es trobava mirant al voltant, però només veia herba. Quan es va fixar un poc més, va veure una caseta no massa lluny d'on estava. Es va alçar i va veure que portava posat un vestit de flors i portava els cabells arplegats. A més, prop d'ella, al terra, hi havia unes sabates, un llibre i una bici. Estava somiant? No podia creure que fóra real. Era impossible: era exactament la persona que ella havia imaginat quan estava escrivint la història.

Talia estava bocabadada. I ara què? Ara què se suposava que havia de fer? En les històries és molt fàcil: els personatges sempre saben com resoldre els problemes, tenen plans, són valents... Però, ella què? Havia començat el llibre per a llegir-lo una estona i anar a dormir, no tenia planejat entrar de sobte en una realitat imaginària que ella mateixa havia creat.

Per tant, va començar a pensar en com havia arribat a aquest lloc i com podia eixir. Estava segura que allò era real, ja que per més que intentara “despertar-se”, sabia que no podia perquè ja ho estava.

Com hi havia arribat? Recordava el llibre i el diari. Però, com era possible que ella estiguera en el mateix escenari que la persona que ella havia imaginat en el seu relat havia visualitzat? No trobava cap raó. Se sentia sola i desitjava no haver començat el llibre. Aleshores, es va posar les sabates, va agafar el llibre i la bici i es va dirigir a la caseta per veure si algú la podia ajudar.

Es trobava davant d'una casa de camp no massa moderna ni tampoc massa vella. No sabia en quin any estava, si és que havia canviat d'any, perquè la roba i els objectes que tenia no li donaven cap pista per saber-ho. La casa tenia una porta de fusta un tant desgastada i la paret era beix. Va tocar a la porta tres vegades i ningú va contestar.

-Hola? Hi ha algú?- va dir temorosament tot seguit d'altres tres cops. -Hola, per favor, podeu obrir?- va preguntar sense resposta.

Talia va témer el que li poguera passar. La casa no semblava abandonada, però tampoc li contestava ningú. Va respirar profundament tres vegades i, armant-se de valor, va espentar la porta, que sospitosament estava oberta.

La porta va fer un poc de soroll a l'obrir-se i Talia va observar que, a la seua esquerra, hi havia unes escales que pujaven a la planta de dalt. Va caminar temorosa uns passos i es va veure en un menjador no massa gran amb una llar. Va tornar a cridar per veure si hi havia algú, però no va obtindre resposta.

Va decidir observar les fotos que es trobaven als estants i els llibres de les prestatgeries. La respiració se li va tallar quan va veure que les fotos eren d'ella, dels seus amics, de la seua família... hi havia fotos de totes les persones que ella apreciava. En els llibres passava el mateix: tots els llibres que hi havia eren els que tenia a casa, o els que s'havia llegit, o els que mai s'havia llegit però era conscient que els tenia a casa. Va reprimir l'impuls a eixir corrent i cridar. No sabia què estava passant i unes ganes de plorar impressionants es van apoderar d'ella. Açò ja no ho va poder reprimir. Pensant que estava sola, que no tenia a ningú, que no veuria Biel mai més, que mai més aniria d'excursió amb els amics ni la família..., una llàgrima amarga li va recórrer la galta i va caure al terra.

Més llàgrimes amargues li van caure fins que es va adonar d'una taula redona no massa gran que hi havia al centre de la sala. Es veu que al principi no l'havia captada perquè quan va veure que l'objecte de damunt era el llibre, va reprimir un crit ofegat que quasi la deixa sense respiració altra vegada. Si el llibre havia començat el problema, per què no podia ser part de la solució?

Amb moviments desesperats es va dirigir a la taula i el va agafar. Una mena de sentiments la recorrien en eixe moment: sorpresa, per no esperar-s'ho; incertesa, pel que passaria; nerviosisme, per saber si açò li proporcionaria una solució, i alegria perquè encara que feia res havia estat plorant i imaginant-se allò pitjor, un raig d'esperança floria en el seu cor.

Talia va llegir tot el que havia llegit durant la nit. La persona, l'escenari... tot tenia sentit. Allò que li preocupava era que, després de l'escenari imaginat de la persona en el prat, tot estava en blanc. No recordava si quan ho havia llegit hi havia continuació però, en eixe moment, tot estava en blanc. Totes les pàgines posteriors no tenien ni una sola paraula, ni una sola lletra. Talia va sentir que la sensació d'abans tornava i va voler plorar, però no. No pensava queixar-se. No pensava plorar altra vegada. Ja s'havia esplaiat prou. Havia de ser valenta. Havia de trobar una solució.

Va seure en una cadira propera i va començar a pensar i pensar. Va repassar tot el que havia fet i vist des que havia arribat allà: el cel, la caseta, la bici, el llibre del terra... No trobava res fora de lloc ni res que li donara cap pista. Al moment, va recordar que el llibre que primer havia vist era el suposat diari de la persona de l'escenari. Havia de començar per ací.

Talia va agafar el diari, que estava en la cistella de la bici, i va obrir-lo per la primera pàgina. En aquest va trobar escrits tots els somnis que ella havia tingut i tenia: anar de viatge a Galícia, conèixer els actors que li agradaven, viure l'escena d'un quadre que havia vist en un museu... No ho entenia. Era la seua lletra, però estava segura que mai ho havia escrit.

El llibre i un diari amb els seus somnis eren les pistes que tenia. Però aquestes no li solucionaven el problema, estava atrapada en una realitat que ella mateixa havia inventat. Aleshores, va tenir una idea.

Tot el que estava vivint eren coses de la seua pròpia ment: el llibre amb els seus somnis, el vestit que sempre havia imaginat (i ara s'adonava que li agradava moltíssim), la bici que sempre havia volgut... Tot ho havia creat ella, perquè era exactament com ho havia imaginat.

Aleshores, registrant caixons i llocs del menjador va trobar un llapis. Va agafar el diari i el va deixar damunt la taula; el volia tindre quan tornara. Després, va agafar el llibre que havia fet possible tot allò, el va obrir per la pàgina on tot es quedava en blanc i va començar a fer el que li agradava: escriure.

-Talia!! No m'ho fages repetir, que fas tard!! Va! La classe és online i l'ordinador s'ha d'engegar!!- Va cridar per tercera vegada Alissa, mare de Talia.

Talia es va despertar d'un bot. El cor li anava a mil i respirava ansiosa. Va veure on estava i quasi plora de l'emoció: estava a casa! No obstant, el dubte li va passar per la ment: ho havia somiat tot o havia passat realment?

Va eixir de dubtes quan va veure que al seu costat hi havia un llibre: era el diari que contenia tots els seus somnis. Aleshores, havia passat de veritat! Havia anat a eixe lloc fantàstic i havia eixit. Recordava perfectament com ho havia fet: simplement havia escrit què haguera fet la persona de l'escenari per eixir d'ell i tornar a casa; havia escrit la continuació de la història.

Allò que encara no havia pogut resoldre era qui li havia enviat el llibre i per què i com havia passat tot. No obstant, això és altra història que s'ha de contar en altre moment.

Ara Talia se sentia feliç i estava decidida a gaudir de cada moment, encara que estiguera en un confinament. A més, havia de contar-ho tot a Biel. No s'ho creuria mai! D'alguna manera, havia viscut la seua pròpia crònica. I, d'alguna manera, havia viatjat a l'interior de la seua ment.